

Iš pelenų ir ledo

Įžanga.

Istorijos gali nukelti į milijoną vietų erdvėje ir akimirksniu laike. Tikimės, kad istorija apie Rozalindą, kuri įveikė sudėtingiausias situacijas ir atrado savo vietą pasaulyje, jums kalbės. Galbūt mes negyvename krumpliciarių ir prekybininkų laikais, tačiau žinia, kurią su savimi neša Rozalinda, vis dar aktuali.

Parašė Hazel Hammond, Poppy Herd, Mya Odey ir Matthew Carter

Dukra Rozalinda,
ruoškis išvykti, nes pagaliau susiradau jaunikį. Būk tikra, kad Anglijoje tavęs laukia valdingas vokiečių vyras. Kaip klusni dukra turėtų žinoti, aš nemėgstu kvailysčių, todėl nebandyk iš manęs pasidaryti kvailutės dėl šio susitarimo. Būk pasiruošusi rytojaus aušrai,
Tėvas

Ant ledinio vandens pavojingai pakibęs laivas. Apsuptas daugybės kitų panašių į jį, tačiau atsiskyręs nuo tuščios baltos jo plytelės. Detalės buvo sunkiai įžiūrimos, laivas ir jo brolių būrys buvo blyškios gulgės slegiančioje kambario niūrumoje. Jie būriavosi prie židinio, kurio žarijos užgeso ankstyvą rytą. Iš visų pusių jį supo sunkūs, įdubę tomiai; išblukę jūrlapiai ir seniai pamirštos įvairių žygių smulkmenos. Žinoma, ne jos, vienintelė kambario gyventoja Rozalinda Gekkenhuis, netrukus tapsianti Klepper, buvo amžinai užsisklendusi jame. Jos kambarį, kai nedegdavo ugnis, silpnai apšviesdavo tik ploni, siauri plyšiai, kurie tuščiai žvelgė į apačioje šurmuliuojančius kanalus. Jos išmintingos akys be dvasios klaidžiojo prie dėžinės lovos, užklotos svara glaustine danga. Ant jos plevėsavo suknelė, ištepta eau de nil, prie kurios buvo beasmeniškai prisegtas minėtas raštelis.

Būsimoji nuotaka buvo stambaus sudėjimo ir stovėjo aukščiau už sau lygią. Sėdint žvilgsnį traukė broginė kakta, įrėminta varinių plaukų, kurie kamščiatraukiais krito ant nugaros. Minkšta žandikaulio linija, vedanti į putas, blyškiai rožines lūpas, o ant jos alabastro odos buvo matyti strazdanų. Apsvaigusi ji atsitiktinai pažvelgė pro langus, kaip tik tuo metu, kai į dokus buvo vežamas maisto furgonas. Turėdama savo šeimos herbą, ji žinojo, kad šį kartą prekiaujama ne jais, o ja.

Išvykimo rytą Nyksė vis dar laikė Rozalindos pasaulį ant rankų. Įsitikinusi, kad ji yra tinkamai aprengta, tarnaitė palydėjo ją per visą pusnaktį iki uosto. Atšiaurus ir kandus, ankstyvųjų metų oras plakė jos kuklumą. Jos laivas laukė prieplaukoje, išskleistos burės skelbė naują gyvenimą Anglijoje. Kelionė per Šiaurės jūrą buvo ilga ir varginanti, o jūros purslai buvo tarsi paties Boreo dvelksmas, šaltai stingdantis iki pat širdies gelmių. Jai buvo patarta didžiąją kelionės dalį praleisti apačioje, nes jos vyras tikėjosi kilnios ir moteriškos žmonos, kurios nepaveiktų nevaldoma jūros prigimtis. Pagaliau, po ištisų savaičių žiūrėjimo į tą patį lentų mazgą, pagaliau pasirodė žemė. Kapitonas Baley pakvietė Rozalindą į dieną stebėti artėjančio horizonto.

Rozalinda matė rūku apgaubtus Didžiojo Jarmučio krantus, pro rūko sluoksnį kyšojo aukso spalvos žybsniai. Jiems išlipus kitoje tos mistinės uždangos pusėje, ją supo darbštus miestas, penktas pagal turtingumą visoje Anglijoje. Prieplaukoje rikiavosi gerai pažįstamos moterų gretos, susiraukšlėjusios nuo ilgų metų grumtynių virš statinių su silkėmis ir menkėmis. Įsitaisiusios tarp pusmėnulio miesto, kuris skambėjo prekybos, verslo ir, žinoma, pinigų garsais. Rozalindą kapitonas perdavė niekuo neišsiskiriančiai tarnaitei, kuriai buvo pavesta palydėti ją į santuoką. Ji, vilkėdama eau de nil suknelę, buvo nuvesta šurmuliuojančiomis miesto gatvėmis iki bažnyčios laiptų.

Jos atvykimo laukė Otto von Klepperis, vyras, su kuriuo Rozalinda bus surišta. Ant tų laiptų stovėjo

oceaninių akių vyras trumpais rudais plaukais ir kirpta barzda. Jo figūra nebuvo nemaloni, turėjo idealų to meto sudėjimą. Jo drabužiai, nors ir gana tipiški, išsiskyrė iš palydovų minios perregima tunika. Jie stovėjo vienas priešais kitą ir žiūrėjo vienas į kitą.

„Kaip dabar, gražioji poncia. Tikiu, kad kelionė buvo maloni, – santūriu storu vokišku akcentu pasisveikino Otonas.

„Sveiki atvykę, mano valdove. Mano kelionė buvo sąžininga. Dėkoju jums už šį garbingą susitikimą.“ Rozalinda atsakė santūriai, su olandišku akcentu.

Otonas įteikė Rozalindai auksinę juostą – jų santuokos simbolį. Nuo tos akimirkos ji tapo Rozalinda von Klepper. Laikydami vienas kitą už rankos, kol jų santuoka buvo tvirtinama, jie tinkamai pradėjo šią ilgą dieną. Jų sąjungos šventė buvo linksma ir tęsėsi iki nakties, kai jie kartu išvyko ir užbaigė santuoką. Išaušo kitas rytas ir saulei išlindus virš horizonto, Von Klepperiai pakilo kartu su ja, bet Otonas pabudo anksčiau už saulę. Jo galvoje sukosi mintis. Apsirengę jie nuėjo į valgomąjį.

„Kaip praėjo tavo pirmoji naktis Anglijoje, mieloji?“ Otonas tyliai pasiteiravo, nes jo buvo nerami.

„Gera, mano valdove.“ Rozalinda švelniai atsakė. „Ar galiu paklausti apie savo, kaip tavo žmonos, pareigas, brangusis Otonai?“

Otonas atsakė tvirtu, bet švelniu balsu.

„Dabar tu esi mano žmona ir kaip tokia privalai saugoti mano, dabar jau mūsų, reputaciją. Tačiau nebijok laisvai kalbėti mūsų namuose.“

„Taip, mano valdove.“

Dukra Rozalinda,

neturiu laiko mandagumams, tiesą sakant, tavo kvailas brolis dabar visai neturi laiko. Nes jis mirė kartu su savo žmona, kuri buvo nevykėlė. Deja, jų vertingiausias turtas sudegė juos pasiglemžusiame gaisre. Moters sūnus ir tavo brolio duktė liko gyvi. Dėl suprantamų priežasčių su jais neturėsiu nieko bendra. Taigi elkitės su šia informacija taip, kaip pageidauja jūsų vyras. Tėvas

Rozalindos rankos virpėjo, kai ji įsižiūrėjo į rašalą ant pergamento. Jos brolis Hendrikas ir jo žmona Helana mirė? Ir du vargšai jų vaikai liko, dabar jie tikrai buvo jos atsakomybė, ji turėjo jais rūpintis ir laikyti juos savais. Labiausiai ją slėgė Leifo likimas, pasaulis tikrai nebus palankus Helanos pirmosios santuokos su alžyriečiu, vardu Chalilas, vaisiui. Dar yra jos vargšė dukterėčia, mažoji Inga, vos septynerių – brolio santuokos su Helana rezultatas.

Nepaisant patenkinimų dviejų mėnesių, kuriuos ji praleido su Otonu, ji buvo gana abejinga, kaip jis reaguos į du vaikus, iš kurių vienas net nėra su ja susijęs kraujo ryšiais, ir kuriuos ji tikėjosi įtraukti į jų gyvenimą. Šią temą geriausia buvo aptarti po vakarienės, kai dekanteris bus ištuštintas.

„Otonai, brangiausias, turiu tau prašymą“.

„Kalbėk savo nuomonę“.

„Mano brolis mirė kartu su žmona. Bijau dėl abiejų vaikų saugumo. Mane kankina nerimas, mano valdove“.

„Tu nori į mūsų naująjį gyvenimą įvesti vaiką, net nesusijusį su tavimi giminytės ryšiais, kartu su dukra iš antrosios santuokos. Pagalvokite apie mūsų reputaciją.“

„Tu kalbi apie reputaciją. Kai neleidi į mūsų namus įeiti dviem mano giminaičiams – kraujo ar ne, – tai suteršia tavo reputaciją man, tavo žmonai.“

„Namų ūkis, kuris priklauso nuo mano pajamų.“ Otonas atsakė tvirtai, jo vandenyno akys virto audringa jūra, lūpos suspaustos į ploną liniją. Jo nepasitenkinimas buvo aiškus. „O mano pajamos priklauso nuo mano reputacijos.“

„Aš galiu susilaukti tik dukterų; tai galėtų būti tavo šansas turėti patikimą vyriškos lyties įpėdinį.“ Rozalinda priekaištavo, jos išmintingos akys degė pasipiktinimu ir maldavimu.

„Įpėdinis, nesusijęs net su mano žmona, jau nekalbant apie mane patį!“ Otonas griežtai atkirto.

„Ir vis dėlto laikau juos savo giminaičiais.“ Rozalinda tyliai ir emociškai atkirto.

Otonas sukluso ir jo burna iš pasienio su irzlumo riba esančio susiraukimo virto atsidusimo išraiška.

Jo ranka nukrito ant jos rankos, kai jis priėjo ir atsisėdo ant kėdės šalia jos.

„Tai bus mano meilė. Tavo giminės dabar vis dėlto yra mano giminės. Neapsimetinėsiu, kad esu visiškai ramus dėl šios situacijos, tačiau alternatyva yra tragedija, kurios nenoriu patirti. Mes išvyksime kuo greičiau. Net rytoj, jei Dievas panorės.“

Jos akių kampučiuose pasirodė palengvėjimo ašaros.

„Ačiū, ačiū, mano valdove.“ Ji tyliai sumurmėjo išsivadavusi iš didelio sielvarto.

Kitą rytą pakilęs iš snaudulio po bangomis, Otonas rado visus savo reikalus sutvarkytus. Tą pačią dieną jie galėjo išvykti į Bergeną. Neabejotinas Dievo ženklas, tyliai pagalvojo jis sau, nors šią mintį atmetė. Bažnyčios varpai skelbė ankstyvą valandą, kai Otonas ir Rozalinda ėjo į prieplauką. Iš paskos sekė paskubomis susirinkę palydovai. Tiek vyras, tiek žmona tikėjosi, kad kelios savaitės, kurių prireiks atvykti, nesukels pavojaus vaikams geliančiame mieste.

Dukra Rozalinda,

kaip tu drįsti naudotis savo moteriškomis manieromis, kad suviliotum savo vyrą į susitarimą, kuriuo jis tikrai negalės būti patenkintas. Žinia apie tavo staigų išvykimą mane pykdo, tavo vyras dėl šios kvailos ekskursijos praranda prekybą. Amsterdamo pirkliai, tarp jų ir aš, jau skundžiasi silkų trūkumu. Ar norite, kad Klepperio namus ištiktų dar daugiau nelaimių, nei jau sukėlėte.

Tėvas

Tokia žinia juos pasitiko Bergeno uoste, kaip visada padengtame neįveikiamu amžino sniego ir ledo sluoksniu. Rozalinda negalėjo nesigėdinti žinodama, kad dėl jos vyras prarado pinigų.

Otonas paėmė iš jos laišką, atidžiai jį perskaitė ir nusišypsojo.

„Yra ir kitų silkės prekeivių, būdamas čia susipažįstu su daugiau pirklių. Ši kelionė išplės mano prekybos kelius, o ne susilpnins juos.“ Jis lengvai pakomentavo, subtiliai nuramindamas jos baimes. Jo žodžiai ją labai paguodė, ir kai juos nuvedė prie vaikų laikymo vietos, ji susikibo rankomis su jo rankomis.

Otonas ėmėsi vadovauti, kai jie sekė paskui savo vadovą siauromis, vingiuotomis gatvelėmis.

Visos jos buvo išdegusios nuo bendrų gaisrų, kurie buvo didžiausia miesto bėda. Jie stovėjo prie padoraus medinio statinio, nervingai laukdami susitikimo su dviem naujaisiais savo namiškiais. Pro duris buvo išstumtos dvi nedidelės formos, pristatytos jiems tarsi aukcione. Leifas, berniukas, buvo aukštesnis iš poros. Dvylikametis, tamsaus gymio, tankiai susuktais plaukais, kurie lyg aureolė šokinėjo aplink galvą, ir auksinėmis, nervingomis akimis. Mažesniojo, Ingos - mergaitės, plaukai atspindėjo Rozalindos spalvą, akys buvo panašios į Otono, tačiau blyškesnės ir atspindėjo ledą, į kurį jos žvelgė.

Pačios Rozalindos išminčiaus akys suminkštėjo pamačius du naujus jos globotinius. Jos balsas raminau niūniavo.

„Ateikite čia, brangieji“.

Ingos žvilgsnis pakilo nuo žemės, spindintis kaip ką tik iškritęs sniegas, jos šypsena nušvito kaip aušra, kai ji su vaikiška nuostaba nerangiai pribėgo, čiuoždama ledu, ir metėsi į Rozalindos laukiantį apkabinimą. Naujoji motina stipriai priglaudė vaiką prie savo krūtinės, ji vos galėjo įsivaizduoti, ką jiems teko išgyventi, glostė vaiko plaukus, kurie buvo tokie panašūs į jos pačios. Otonas, dar nesitikėjęs tokio lygio tėvystės, nepatikliai paglostė ryšulėlį žmonos rankose. Liefas neramiai stovėjo nuošalyje nuo namų scenos, jausdamasis ne savo vietoje, naujoji šeimos dinamika nebuvo tinkama tokiam berniukui kaip jis. Tokiam, kurio nesieja kraujo ryšiai. Rozalinda greitai patikino jo nuogaštavimus, pagavusi jo nervingumą, numetė džiaugsmo kamuoliuką vyrui

(kuris neįprastai užsikirto) ir greitai prisitaikė prie naujojo prieauglio. Nepatyręs su vaikais, jo rankose buvo ryškus netikrumas.

Tuo tarpu Rozalinda pamažu priartėjo prie skėsčiojančio berniuko. Kažkodėl pats sau jis atrodė mažesnis, net krūptelėjo, kai ji ištiesė ranką ir švelniai paglostė jo susivėlusius plaukus.

„Kokie gražūs tavo plaukai. Prašau, nebijok manęs. Dabar tu toks pat mano vaikas, kaip ir mažoji Inga“. Rozalinda sušnabždėjo jam.

„Ačiū.“ - tai buvo viskas, ką jis galėjo pasakyti, kai jie ėmė grįžti atgal apanglėjusiomis gatvėmis į savo nakvynės namus. Rozalinda pastūmėjo Leifą, kad šis atsigręžtų atgal, kur Otonas bandė ir nesėkmingai bandė suvaldyti susijaudinusią Ingą.

„Ar gali padėti, brangiausias?“ - paklausė ji su žaismingu žvilgsniu akyse, kuris dar labiau sustiprėjo, kai Leifas truputį pasišaipė. Mažylis greitai vėl atsidūrė ant moters rankų. Otonas nusišluostė ir išsiviepiė gerklę, skruostus nusėjo lengvas raudonis.

Kai jie atėjo į savo kambarį, jau buvo beveik sutemę, bet blėstančioje vakaro šviesoje Rozalindos akį patraukė laiškas.

Dukra Rozalinda,

mano norai buvo ignoruojami. Amsterdamą pasiekė žinia apie tavo kolekciją. Tai nebus toleruojama; galiu tik numanyti, kad tavo bjauri moteriškė užnuodijo tavo vyro protą, kad šis sutiktų su tokiais nenatūraliais norais. Vargas mūsų šeimai, jei ir toliau taip elgsiesi, turės būti pasekmių. Tėvas

Rozalindos akys blizgėjo nuo neišspaustų ašarų, kai ji perskaitė bjaurų laišką. Ji išleido mažą sudaužytą garsą. Tai išgirdęs Otonas paėmė laišką, perskaitė ir su pasibjaurėjimu išmetė. Jo stiprios, guodžiančios rankos apglėbė ją, norėdamos paguosti žmoną. Ji sustingo dėl šios neįprastos užuojautos, bet netrukus atsipalaidavo apkabiniame ir pradėjo tyliai verkti. Inga taip pat ėmė verkti, labiau iš užuojautos motinai nei dėl kokio nors situacijos supratimo. Mažas vaikas susiglaudė tarp jų kojų, kai Leifas prisijungė prie bandymų santūriai patapšnoti Rozalinda per nugarą. Po kurio laiko Rozalindos verksmas nutilo ir virto smulkiu šniurkščiojimu ir žagsėjimu. Ji (prisiminusi, kad turėtų būti santūri vaikų akivaizdoje) drėgnai jiems nusišypsojo, patapšnojo per galvą, nedidelę dėkingą šypseną skyrė Otonui.

„Nagi, vaikai. Turime leisti jūsų mamai pailsėti.“ Otonas tėvišku balsu ištarė, išlydėdamas vaikus, kad Rozalinda pasirošytų miegoti.

Kitą dieną pabudusi Rozalinda išgirdo, kaip kitoje lovos pusėje šūkauja ir šnabždas trys pavidalai. Otonas jautė prielankumą šioms dviem jaunoms sieloms, viena iš jų buvo sūnus (neabejotinas paveldėtojas), kuris bus formuojamas tęsti savo amatą. Viena iš jų jis galėtų aprodyti laive ir turguje, kitą - mokyti, o žmona mokytų jų dukrą etiketo ir įvairių kitų tinkamos moterystės dalykų. Jo minčių eigą sutrikdė Inga, išmušdama jam orą iš plaučių, nes puolė ant jo. Jis mintyse pasižymėjo, kad reikia anksti keltis ir vengti Ingos miegamojo. Dėl šio sutrikimo Rozalina visiškai atsibudo ir prunkstelėjo mažą, bet ryžtingą mergaitę, kai jie visi krūptelėjo.

„Labas rytas, brangiausi, - pasisveikino Rozalinda vėlyvo ryto aplinkoje, - džiaugiuosi, kad visi esame kupini jėgų būsimai kelionei.“

Naujiesiems tėvams kažkaip pavyko suvaldyti savo vaikus iki būsenos, mažai primenančios pasirengimą, ir, manydami, kad tai priimtina, jie iškeliavo į uostą. Nepaisant ankstesnių pažadų parplaukti namo, joks laivas jų nepriėmė. Jų nerizikavo paimti net kai kurių patikimiausių Otto verslo partnerių mokiniai. Tik kai vienas vargšas mokinyss (vos keturiolikos metų) palūžo nuo Otto tardymo spaudimo ir vis didėjančio Rozalindos pykčio, prisipažino.

„Ką tu turi omenyje, mano tėvas uždraudė mums išvykti“. Rozalinda šaltai pratrūko.

„Kas yra tavo tėvas, Norvegijos karalius...“ Otonas sumurmėjo, paskui prabilo: „Ir kokią galią turi

mano žmonos tėvas, kad neleistų mano šeimai laisvai keliauti?“

Mokinys užsikirto, neturėdamas jokio atsakymo, nors net ir jis žinojo, kad tėvas Gukkenhuisas, būdamas pagrindinės Amsterdamo gildijos aludaris, turi kur kas galingesnių ryšių nei dauguma. Rozalinda atsiduso ir leido nelaimingajam berniukui pasišalinti. Otono veido išraiška buvo tamsi, audringa iš nepasitenkinimo. Jis paėmė žmonos ranką, pakėlė Ingą į laisvą ranką ir įsitikino, kad Leifas tvirtai laikosi už laisvosios Rozalindos rankos; ir nužingsniavo į vienintelę vietą, į kurią galėjo nueiti.

Jo sustingusia, žingsniuojančia eiseną grupė netrukus pasiekė grėsmingą įėjimą į cechą. Aplink duris seniai nudžiūvusio medžio lapai susitelkė garbanomis, sudarydami senovines šukes. Ženklas prie durų rodė, kad vyksta susirinkimas, tačiau Rozalindos ir Otono pasipiktinimas ir apsauginiai instinktai užgožė bet kokias mandagumo užuominas. Kelios eilės raukšlėtų, raukšlėtų veidų atsisuko į juos, kai jie įsiveržė į vidų, - tarsi tikėdamiesi vien žvilgsniais išvartyti įsibrovėlius. Aldermanas atsistojo coliukės žingsniu ir pasistiebė ant savo apnuogintų galūnių, iš gerklės silpnai traukdamasis menkas bandymas ištarti valdingą toną.

„Tai keisčiausia.“ - tarė jis tarp ilgų pauzių, kad galėtų giliai įkvėpti.

Otonas pertraukė, nesistengdamas nuslėpti nekantrumo dėl sraigės greičio.

„Žinau, tačiau labiausiai neįprasta ir tai, kad prekiautojo šeimai neleidžiama praeiti. Argi didysis Bergeno cechasis neturi autonomijos savo reikaluose?“. Tai netrukus privertė kambarį nutilti. Jie tuščiai šūkavo savo vietose, bandydami sugalvoti atsakymą. Vėl prabilo altaristas.

„Ji turi. Tačiau turime diplomatiškai galvoti, kas geriausia mūsų žmonėms. Mūsų prekybai. Turime palaikyti sveikus santykius su Amsterdamu. Po gaisro negalime niekuo rizikuoti“. Jam kažkaip pavyko silpnai sukikenti.

„Aš žinau, - įsiterpė Rozalinda, suvokdama savo kalbėjimo pavojų, bet vis tiek tai darydama dėl savo vaikų, - vis dėlto mūsų teisė yra turėti galimybę grįžti namo. Jūs turite palaikyti ryšius ir su kitais svarbiais uostais, tokiais kaip Liubekas ir Kings Lynnas. Kaip manote, kokia bus jūsų reakcija į tai, kad jūs faktiškai laikote nelaisvėje pirklių šeimą, kuri nepadarė jokios žalos ir nepadarė jokio nusikaltimo miestui.“

Kilo tylus šurmulys, ir pasigirdo balsas.

„Na, jūs ne visai šeima.“. Į Leifą vienbalsiai buvo mesti nukreipti žvilgsniai. Jau ir taip mažas berniukas susiraukė ir pasislėpė už Rozalindos, kuri atrodė visiškai įsiutusi.

„Kaip drįsti taip kalbėti su Klepperiais? Mes esame išdidai sena vokiečių šeima. Aš ištekėjau už šio prestižinio namo. Šie vaikai yra mano brangaus, mirusio brolio sūnus ir dukra. Jei ne pagal kraują, tai pagal ryšius Viešpaties akyse. Mano brolis prisiekė Viešpačiui, kad rūpinsis šiuo berniuku kaip savu. O ši jo dukra, nesvarbu, ar iš našlės, ar ne. Nemanyk, kad gali atimti šiuos vaikus iš manęs, jų motinos pagal dieviškąją teisę“. Rozalinda šaltai ištare.

„Ir kaip tu, būdama moteris, drįsti taip kalbėti su savo viršininkais?“ Seniūnas susiraukė, jo balsas draskėsi ir kovojo su oru, kad būtų išgirstas.

„Negalite taip kalbėti nei su mano vaikais, nei su mano žmona. Nepaisant bet kokių klaidingų užuominų apie didybę, jūs nesate Klepperių namų galva, o aš. Neturite jiems jokios valdžios tokiu bjauriu būdu!“ Otonas atšovė su lediniu pykčiu. Buvo aišku, kad žodžių sparringui pabaigos nematyti.

Taip buvo tol, kol į susitikimą įsibrovė dar vienas asmuo. Šį kartą į posėdžių salę įžengė dar vienas neišvaizdus mokinys, ant apsiausto apdulkėjęs šviežio sniego dribsniais. Jo mėlynos, suskirdusios lūpos liko užčiauptos, blyškiai rudos akys įsmeigtos į pušines lentas, nes jis lyg pelė šliaužė prie seniūno. Rankose jis spaudė laišką, ant kurio pergamento buvo įspaustas Amsterdamo antspaudas. Jis buvo perduotas seniūnui, kuris jį atplėšė sudžiūvusiais, nuo pastangų drebančiais nagais.

„Turime žinią iš Gekkenhuiso namų.“ Jis ištare.

VISIEMS GEKKENHUISŲ ŠEIMOS BROLIAMS IR SESERIMS,
KOVO ¹³ DIENĄ JŪSŲ TĖVĄ IŠTIKO DIEVO NELAIMĖ. PO DVIEJŲ DIENŲ JIS IŠKELIAVO Į
TYLIAJĄ ŽEMĘ. TIKIMASI, KAD DU LIKĘ GYVI BROLIAI TUOJ PAT GRĮŠ Į GEKKENHUIS
NUOSAVYBĘ. MES, AMSTERDAMO GILDIJOS NARIAI, DALIJAMĖS JŪSŲ SIELVARTU.
TEGUL JŪSŲ NAMUOSE PADAUGĖJA GERŲ KETUREILIŲ.

Seniūnas pravėrė gerklę.

„Atrodo, kad galite eiti. Mūsų liūdesys su jumis.“.

Rozalinda ir Otonas pagavo vienas kito akis, Rozalinda blizgėjo netikėjimu, sumišusiu su kitų
emocijų potvyniu. Otonas paėmė žmoną už rankos, pasirūpino, kad vaikai sektų paskui, ir vedė
juos atgal į Bergeno gatves, link artimiausio laivo, kuris galėtų juos išgabenti - Liubekas, kaip jis
manė, būtų ne mažiau tinkama vieta nei bet kuri kita, kad taptų jo naująja operacijų baze.
Įlipusi į laivą Rozalinda glaudžiai laikė savo vaikus, niekas ir niekas daugiau jų nuo jos neatplėš.
Tyliai verkė, jos veide švietė maža, melancholiška šypsena.

Po keturių mėnesių...

Rozalinda vėl sėdėjo ant kėdės prie židinio. Nuo tada, kai Otonas sužinojo apie jos būklę, jis
pasirūpino, kad ji tiek nejudėtų, kad apsaugotų savo kūdikį. Ji buvo šeimos salone, jų naujame
name Liubeke. Vasaros saulė užliejo erdvų kambarį. Inga puolė į kambarį ekstazės apimta
norėdama parodyti motinai, ko ją išmokė mokytojas. Ji susijaudinusi mojavo gėlių puokšte,
išsiuvinėta ant medžiagos skiautės, ir šokinėjo ant kojų.

„Žiūrėk, mama, pažiūrėk, ką aš sugebu“, - iš vaikiško džiaugsmo krykštavo ji.

„Matau, atrodo visai gražiai“, - atlaidžiai pagyrė Rozalinda.

Durys vėl atsidarė, ir šį kartą pro jas įėjo Otonas ir Leifas. Leifas buvo užsiėmęs padėdamas tėvui
skaičiavimo kambaryje, ruošdamasis kitais metais prasidėsiančiai pameistrystei. Jie abu šypsojosi
Ingai, kai ji su jais atliko tą pačią procedūrą. Jie pajuokavo.

„Gražus kakadu siuvinėjimas, - maloniai pakomentavo Leifas.

„Taip, labai spalvingas, Inga.“ Otonas meiliai prisijungė.

„Tai ne kakadu!“ „Tai gėlių puokštė“, - piktdžiugiškai tvirtino Inga. Ji pasakė taip, tarsi tai būtų pats
akivaizdžiausias dalykas pasaulyje.

Otonas ir Leifas pritariamai sumurmėjo.

Rozalinda vėl nukreipė savo išmintingą žvilgsnį į plytelę, besidriekiančią virš židinio, apsuptą
daugybės kitų panašių. Tai buvo didelis laivas, užtikrintai žengiantis savo keliu, plukdomas ramiais
vandenimis. Tada ji pažvelgė į savo šeimą, dėl kurios ji patyrė tiek daug vargų, ir dėkingai
nusišypsojo.

Išversta su DeepL.com (Pro versija)